

лице като отъ трепетъ приобѣднѣло, съ таквызи страшни цвѣтове му представихъ молніиѣ на Ватиканъ, щото царьтъ оплашенъ попыта гы какво поведеніе трѣба да пази за напредъ, а двамата лукавы калугери го принудихъ да са закълне на Евенгелието да не приказва вече съ царицата за политическы работы . . . нито на самото царско лѣгло!

И той си устоя на клетвата; когато подирь нѣколко дни донъ Жуанъ д'Агвиларъ съ Фернанда додохъ да го благодарѣтъ, тѣ са много почудихъ за студеното приеманье на владѣтеля. Тѣ разумѣхъ че присѣтствието имъ го безпокои; и тѣи старецьтъ са оттегли на управителната си служба, а племенникьтъ отиде въ полка си, безъ да могътъ да поблагодарѣтъ царицата, на която благодарѣніето и двамата не знаяхъ.

Едно само сърце са натовари съ туй.

Гезидъ.

КРАЙ НА ПЪРВИЯ ТОМЪ.

НАРОДЕН МУ А. В. - ТЪРНОВО